

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ἑλλάδι Δρ. 8
Έν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθήναις

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Μαρτίου 1899 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1899 καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτούντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα. Ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνηται ὅτι ὅψιν ἡ αἴτησις των.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐπταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἡ ΗΠΕΙΡΟΣ ΕΝ ΔΟΥΛΕΙΑ

Ἐπιστολὴ Τετάρτη

Πολλὲς φορὲς μοῦ ἔρχονται στὸ νοῦ τὰ τραγούδια ποῦ τραγουδοῦ ἓνα παιδί ἀπὸ τὴν πατρίδα μας, ἓνα χαριτωμένο λευκὸπαιδί ποῦ εἶνε γεμάτος ἐνθουσιασμόν, γεμάτος παλληκαριά, γεμάτος νεῦρα, μεγάλτος ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα· ποτέ μοῦ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω τὸ στοιχειωμένο αὐτὸ λεοντάρι μὲ τὴν ὑπερήφανη καὶ κατάσπρη φουστανέλλα, μὲ τὰ πανώρη τσαρούχια, μὲ τὰ πλουμισμένα γελέκα, μὲ τὸ κόκκινο σεχάλι, μὲ τὸ κόκκινο φεσάκι, μὲ τὴ μεγάλη φούντα, μὲ τὸ ζωγραφιστὸ κορμί του ποῦ φαίνονταν σὰν ἄγγελος ποῦ παρασύρθηκεν ἐδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν· τί γενναία, τί θερμὴ καρδιά ἦτο ἐκείνη ποῦ χόχλαζε ἀδιάκοπα στὰ ὀλοπλάτια στήθη καὶ δὲν τὸν ἄφηνε καθόλου σὲ ἥσυχία! μὲ ἔπερνε κάθε μέρα καὶ πηγαίναμε μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό, ὕψηλὰ σὲ καμμιὰ κορυφίδα καὶ ἐκεῖ ἀκουμπώστας εἰς τὸ χέρι του τὸ ἔμμορφο κεφάλαι τοῦ ἀρχινοῦσε κατὶ συγκινητικὰ, κατὶ φλαγγερά τραγούδια ποῦ μᾶς ληγωνε, ποῦ μᾶς ἄφηνε ἄρδωνους γιὰ πολὺ ὥρα, καὶ ὅταν τελείωνε τὸ τραγούδι καὶ ἐρχόμουν εἰς τὸν ἐαυτό μου ἐσήκωνα τὸ κεφάλι, ἐκύταζα τὰ μάτια του καὶ ἦταν γεμάτα δάκρυα, δάκρυα μεγάλα, παλληκαρίσια σὰν μαργαριτάρια. Πόσα καὶ πόσα τέτοια παλληκαρία δὲν ἔχει ἡ μεγάλη ἐκείνη χώρα τὰ ὅποια χρησιμεύουν γιὰ τροφή εἰς τὰς αἰμοβόρους τίγρεις! Πηγαίνω σὲ μιὰ ἄκρη καὶ κάθωμαι καὶ τὰ τραγουδοῦ μόνος μου ἐκεῖ στὴν ἐρημίᾳ· μὲ χαλαρύνουν πολὺ ἐκείνην τὴν ὥρα καὶ μοῦ φαίνεται πῶς κάποιον βάρος μεγάλο σηκώνεται ἀπὸ τὸ στήθος μου, κάποια χαρὰ τότε γλυκαίνει γιὰ ὀλίγην ὥραν τὴν ψυχὴν μου καὶ χαλαρῶμένος γυρίζω εἰς τὴν πόλιν. Θέλω νὰ σοῦ τὰ γράψω αὐτὰ τὰ τραγούδια γιὰτὶ ξέρω πῶς θὰ σοῦ φέρουν, ὅσκις θὰ τὰ διαβάξης μιὰ ψεύτικη παρηγορία, θὰ σοῦ διώχνουν γιὰ στιγμὴ τὴ στενοχώρια καὶ θὰ σὲ κάμνουν νὰ νοιώθης καὶ σὺ μιὰ ἐλαφρὰ καὶ ἀέριστη χαρὰ, μιὰ εὐχαρίστησι ποῦ θὰ ἡξεύρης πῶς εἶνε ψεύτικη ἀλλ' ὅπως δὴποτε θὰ σὲ ξελαφρώνη ὀλίγον. Ἀφ' οὗ κατεδικάσθημεν νὰ μὴ ἀπολαύσωμεν ποτὲ τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν ἃς ἀναζητῶμεν νὰ ρουφῶμεν κάποτε-κάποτε ἀπὸ ὀλίγην ψεύτικην χαρὰν.

μετρώντας τὰ μερόνυχτα τὴν ὥρα καρτερώ ν' ἀνοίξῃ ὁ γραυὸς καὶ ἡ ὄρεϊα ν' ἀνοίξουν τὰ

[λιμέρια.

Ν' ἀρχίσουν οἱ βλάχοι νὰ ἀναβαίνουν πτὰ βουνὰ μὲ τὰ πολλὰ τὰ πρόβατα καὶ μὲ τὰ παχουλὰ, παχουλὰ ἀρνάκια, νὰ βγαίνουν καὶ ἡ βλαχόπουλα μὲ τὰς κεντισμένες των ποδιές, μὲ τὰ κοντά, τὰ χαριτωμένα φουστανάκια ποῦ

ἀφήνουν νὰ φαίνηται παχιούτσικο καὶ τορνευτὸ ποδάρι, ν' ἀρχίσῃ ἡ φύσις νὰ ζυπνᾷ καὶ νὰ ἐνδύνηται τὴν ὁμορφὴν ἐκείνη φορεσιὰ μὲ τὰς πολλὰς μυρωδιές, μὲ πολλὰ τὰ λουλούδια, μὲ τὰ ὀλόγλυκα τραγούδια ποῦ μυθᾶνε τὴν ψυχὴν καὶ λυγώνουν τὴν νεότη. Τότε καὶ ἐγὼ θὰ ἀρματοθῶ, θὰ τιναχθῶ λιγάκι, θὰ πηδῶσω, θὰ τρέξω σὰντὸ ζευτέρι στὰ κλέφτικα λιμέρια, κοντεύει νὰ μαρμακιάσω ἐδῶ κάτω εἰς τοὺς κάμπους, κοντεύει νὰ λιώσουν τὰ νειάτα μου, νὰ ρέψῃ ἡ λεβεντιά μου. Ζηρώθηκε ἡ περήφανη φουστανέλλα μου, γλοῦμιανε τὸ πρόσωπό μου, χάθηκε τὸ θόρος μου, ἡ ὁρμή μου, σάπηκε τὸ κορμί μου, ρέψανε τὰ κρέατά μου, ρέψανε τὰ γελέκα μου μὲ τὰ πολλὰ κεντιδία, σκουργιάσανε τὰ ἄξια ἄρματά μου. Βαρέθηκα μέρα-νύχτα κλεισμένος, βαρέθηκα νὰ ἔχω παντοτεινὴ συντροφιά μὲ τὸ φόβο, νὰ βλέπω ἀδιάκοπα τὴ δυστυχία. Θέλω τρέξω στὰ βουνὰ ν' ἀκούω τὴν συγκινητικὴ φλογέρα, νὰ ἀκούω τὴ γλυκεῖα-γλυκεῖα ἁρμονία τῶν κουδουνιῶν, ν' ἀκούω σιουρακτὰ τοῦ πιστικοῦ ποῦ ὀδηγᾷ τὰ πρόβατα στὴ βοσκὴ περιμένοντας ὥρα τὴν ὥρα νὰ προβάλῃ ἡ λυγρὴ του καὶ νὰ τὸν ἰδῇ ὑπερήφανον, ἄξιο παλληκαρι καὶ νὰ χαρῇ λιγάκι, νὰ καμαρώσῃ καὶ αὐτὴ τὸ ζευτέρι ποῦ τὴν ἀγαπᾷ, ποῦ τρέμει γιὰ αὐτήν, ποῦ γεμίζει ὅλον τὸν τόπο μὲ τραγούδια, μὲ φωνές γιὰ νὰ σβύσῃ τὴ φωτιά ποῦ ἀνάπτει μέσα στὰ φιλοκάρδια τῆς καρδιάς ἡ ἀπουσία της, νὰ βλέπω τὰς πολλὰς, ἀμέτρητες κορפוῦλες ποῦ κάθε μιὰ ἔχει τὰ ἰδικὰ της κάλη, τὰς ἰδικὰς της ἐμορφιές, τὰ ἰδικὰ της λουλούδια, τὰ ἰδικὰ της νάζια, τὰ ἰδικὰ της γέλια, τὰς ἰδικὰς της ἀγάπες, τὰς ἰδικὰς της βρυσούλες, τὰς ἐμορφες αὐτὰς νυφοῦλες τοῦ βουνοῦ μὲ τὰς πολλὰς χάρες, μὲ τὰς ἀναρίθμητες ἀγάπες, μὲ τὰ ὀροσερά, κατάσπρη καὶ νέστιμα νεράτων. Ἀχ! πότε θὰ σᾶς ἰδῶ παινεμένες μου βρυσούλες, ἀλησμόνητες παλῆές μου ἀγάπες πότε θὰ σκύψω νὰ ἀκουμπήσω τὰ φλογερά χεῖλη μου ἐπάνω στὰ κρύα νερά σας καὶ νὰ ρουφήξω μὲ ὅλη μου τὴ δύναμι τὴν τρελλὴ νοστιμάδα σας γιὰ νὰ ξαναπάρω τὴ πρώτη δύναμι μου, τὸ πρώτον θόρος μου, τὰ πρώτα νεῦρα καὶ νὰ χύνωμε σὰν πρῶτα μὲ μεγάλη λύσσα ἐπάνω εἰς τὸν ἄπιστον τύραννον· νὰ πάρω δύναμι καὶ νειάτα γιὰτὶ κοντεύουν νὰ μὲ φῶνε τὰ θοὰ καὶ ζεστά νερά τοῦ κάμπου.

Δὲν εἶνε ἐδῶ ἐμορφες βρυσούλες μὲ τὰ καθάγια καὶ κρυστάλλινα νερά ποῦ δύνουν τόση ζωὴ καὶ τόση χάρι εἰς τὰ βουνὰ καὶ εἰς τὴ γεῶτη, δὲν ἀκούω τὸ ἔμορφο καὶ συγκινητικὸν τραγούδι τοῦ νεροῦ ποῦ τρέχει μὲ γέλια καὶ χαρὰς τὸ μικρὸ αὐλακάκι.

Ὁ ἥλιος ἀποστρέφεται καὶ αὐτὸς τὴν μαύρην δουλειάν ποῦ εἶνε ἐδῶ κάτω καὶ δὲν θέλει νὰ ρίχνῃ τὰς ἀχτίδες. Τὸ ζωηρόν φῶς ποῦ κάμνει νὰ φαίνωνται ὅλα τὰ κάλη τῶν βουνῶν, τὸ ζωηρόν φῶς ποῦ σφιχτοαγκαλιάζεται καὶ φιλιέται γλυκὰ-γλυκὰ ὀλομερῆς μὲ τὰ χόρτα τῶν βουνῶν, τὸ ζωηρόν φῶς ποῦ ἔχει τὴ χάρι νὰ φιλῇ ἀδιάκοπα τὰ νερά ἀπὸ ὅλες τὰς βρυσούλες καὶ νὰ τὰς κάμνῃ νὰ λυώνουν καὶ νὰ ὀλιγοστεύουν λίγο-λίγο ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν, τὸ φῶς ἐκεῖνο ποῦ χαίρεται κάθε μέρα τόσες χάρες, τόσα κάλη, ποῦ χαίρεται καὶ γλεντάει τόσες βλαχόπουλες καὶ πέρνει ἀπὸ τόσα ροδοκόκκινα μάγουλα τὸν ἄφρον καὶ τὴ γλύκα, ποῦ βυζαίνει ἀπὸ τόσα χεῖλη τρελλῇ ἀγάπῃ, τὸ φῶς αὐτὸ δὲν ἀφήνει τόσες χάρες, τό

τὲς μάνες τὰ παλληκάρια ποὺ θὰ σκοτοῦν στὸ πόλεμο, νὰ κλαύητε μαζί με τὰ κορίτσια τὴ νεότη ποὺ θὰ χύσῃ τὸ αἷμα τους διὰ νὰ ἐκπύλῃ τὴν ἀτιμίαν ποὺ ἔφερε μαζί του ὁ βάρβαρος κατακτητὴς, νὰ εἰπῇτε τραγούδια λυπηρά, τραγούδια πικραμένα μαζὺ με τὰς παντρεμμένες τὰς τοὺς ἀνδρας ποὺ θὰ χύσουν τὸ αἷμα τους γιὰ νὰ ποτίσουν τὸ λουλούδι τῆς ἐλευθερίας ποὺ θὰ φυτῶσιν εἰς τὴν πατρίδα των.

Ἐδὼ τὰ δένδρα κάθονται βουβά, παραπονημένα, ξαφνισμένα καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὸ φόβο, ἀπὸ τὴν τρομάρα τοῦ Τούρκου· ἄχαρις εἶνε ὁ ἴσκιος των γιὰ τὸν μολόνον οἱ βρωμεροὶ Ἀρβανίτες, ἄχαρο τὸ κορμί των, ἄχαρα τὰ κλονάρια των γιὰ τὰ σκεπάζει ἡ μούρη καταχνιά τῆς δουλείας. Τὰ ὑπερήφανα ἔλατα, ὁ πιστὸς σύντροφος τῶν κλεφτῶν μετὰ τὸν παχὺ τὸν ἴσκιος, μετὰ τὴν ἐξαισία χάριν δὲν γίνονται ἐδῶ κάτω. Τὴν μεθυστικὴν μυρωδιά των τὴν φυλάττουν γιὰ νὰ τρέψουν τὰ παλληκάρια τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ τοῖς δώσουν δύναμι, νὰ τοῖς δώσουν ἀξία γιὰ νὰ θερίξουν ἀκούραστα κορμιά ἀγαρινῶν. Τὸν ἴσκιον τὸν θέλουν νὰ ὀρσώσιν τὰ παλληκάρια ποὺ θὰ ἔρχωνται κουρασμένα, ἀναμμένα ἀπὸ τὸν πόλεμον ποὺ ἀγωνίζονται νὰ διώξουν τὴν τυραννίαν ἀπὸ τὸν τόπον των.

Τὰ πνεύκα καὶ ἡ οἰξεία τὸ θέλουν τὸ μαγευτικὸ τραγούδι των γιὰ νὰ τέρπουν τὰ παλληκάρια ποὺ θὰ μαζεύονται ἀπὸ κάτω ἀπὸ αὐτὰ καὶ νὰ φουσὺν εἰς τὴν ψυχὴν των θάρρος, ἐνθουσιασμόν γιὰ νὰ πέψουν σὺν τὰ λεοντάρια στὴ μάχη, νὰ ὀρμῶν σὺν λύκοι ἐπάνω σὲ ἐκείνους ποὺ πολεμοῦν, ποὺ ἀγωνίζονται νὰ ριζώσουν τὴν δουλείαν. Ναί. Τὸ θέλουν τὸ ὀλόγλυκο τραγούδι των γιὰ νὰ ἐξυψώσουν τὴν ψυχὴν των καὶ νὰ τὴν φέρουν εἰς στρώματα ὑψηλά, εἰς στρώματα ὅπου μόνον αἱ μεγάλοι, αἱ θείαι ιδεαί βασιλεύουν, ὅπου μόνον ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφούς, ἀγάπη πρὸς τὸν τέλειον κυκλοφορεῖ, ὅπου εἶνε ἀμύθηται καθαρὰ, διαυγῆ, ἀπηλλαγμένη μικροπρεπειῶν, ἀπηλλαγμένη μικροφιλοτιμιῶν, ἀπηλλαγμένη ἰδιοτελῶν σκοποῦν καὶ πονηρῶν σκέψεων, ἐσπερημένη τοῦ εἰσεγθεῖς μίσους, τοῦ φθόνου, τῆς κακίας. Ναί. Ἐξυψοῦται ἡ ψυχὴ ἐκεῖ ἐπάνω διὰ τὸν ἐπιδράσειον τῶν ἐνεργειῶν τῆς φύσεως καὶ πλείε μακαρίως εἰς ἰδανικὴν εὐτυχίαν, τρέφεται μετὰ εὐχαρίστησιν, ἱσχυροποιεῖται καὶ ἀνδρίζεται μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ καλόν.

(ἀκολουθεῖ)

Τὴν 28ην Μαρτίου ε. ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἐν τῇ ν. αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς (ὁδὸς Σίνα) Καλοῦνται τὰ μέλη τῆς «Φιλανθρωπικῆς τῶν Ἑπειρωτῶν Ἀδελφότητος» εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν, ὅπως ἀκούσῃ τὴν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου λογοδοσίαν καὶ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν νέου τοιοῦτου.

Τῆς Συνελεύσεως θὰ μετὰσχῃσι, πλὴν τῶν ἐν τῷ μητρώῳ τῆς Ἀδελφότητος ἐγγεγραμμένων μελῶν καὶ πάντες οἱ Ἑπειρωταί, ὅσοι ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 28 τρ. μηνὸς ἤθελον δηλώσει τὴν θέλησίν των ὅπως ἐγγραφῶσι, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς καταβολῆς ὑπὸ μὲν τῶν πρώτων τῆς συνδρομῆς αὐτῶν τῆς β'. ἐξαμηνίας τοῦ 1898, ὑπὸ δὲ τῶν δευτέρων τῆς α'. ἐξαμηνίας τοῦ 1899, πάντες δὲ ἐπὶ τῇ ἐπιδείξει τοῦ διπλοτύπου πληρωμῆς.

Κατάλογον πρὸς ἐγγράφην καὶ διπλότυπα κατατεθένται παρὰ τοῖς ἐνταῦθα γραφεῖσι τῶν κκ. Κωνσταντ. Ἀραβαντινοῦ καὶ Ν. Βλάχου.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 3 Μαρτίου 1899.

(Τὸ Διοικητικὸν τῆς Ἀδελφότητος Συμβούλιον).

ΣΗΜ. Φ. Η. Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως δημοσιεύμεν ἀνωτέρω τὴν πρόσκλησιν τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς «Φι-

λανθρωπικῆς τῶν Ἑπειρωτῶν Ἀδελφότητος». Περίστασις ποικίλαι καὶ τῆς πατρίδος τὰ ἀτυχήματα ἐπέβηλιν τὴν ἀναστολὴν τῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς ἀδελφότητος. Νῦν δ' ὅτε τὰ πάντα εἰσῆλθον εἰς κανονικὴν τροχίαν ἐπιβάλλεται καὶ ἡ τῆς ἀδελφότητος ἀναδιοργάνωσις κατὰ τρόπον ὅστις καὶ τῶν Ἑπειρωτῶν τὰς εὐχὰς νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ ὑπὲρ τῶν κοινῶν τῆς πατρίδος συμφερόντων νὰ μεριμνήσῃ. Ταῦτα εἶναι ἔργον τοῦ νέου συμβουλίου ὑπερ θὰ ἀναδειχθῇ ἐκ τῆς ψήφου τῶν μελῶν.

Προέκυψε συζήτησις μεταξύ διαφόρων Ἑπειρωτῶν ἐτι, ὡς ἐγινεν ἡ δημοσίευσις, ἀποκλείει εἰς πάντα μὴ ἐταῖρον τῆς Ἀδελφότητος νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν συνέλευσιν. Δὲν γνωρίζομεν ὅποια εἶναι αἱ σκέψεις τοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ ἡ λογικὴ ὁδηγεῖ εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα καὶ μᾶς λέγει, ἐτι πᾶς τις δύναται νὰ προσέλθῃ καὶ ἀκούσῃ τὴν λογοδοσίαν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ λάβῃ μέρος οὔτε εἰς τὴν συζήτησιν, οὔτε εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ συμβουλίου. Ἐπειτα δὲν ἡμποροῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μὴ μελῶν τοῦ νὰ ἀκούσων τὴν λογοδοσίαν τὴν ὅποιαν δύναται καὶ νὰ ἀναγνώσουν ἀφοῦ θὰ δημοσιευθῇ. Ἄν ἔχουν ἐνδιαφέρον, ὑπὲρ τῆς ἀδελφότητος καὶ τοῦ σκοποῦ ὃν αὐτὴ ἐπαγγέλλεται νὰ ἐκπληρώσῃ, κάλλιστα δύναται νὰ δώσῃσι τὰς 4 ἢ 8 δρ. καὶ τότε τὸ ἐνδιαφέρον των εἶναι πραγματικόν. Ἄλλως τε τοῦτο εἶνε τόσον ἐπουσιδῶδες, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἀποτελῇ θέμα συζήτησεως. Ἦνα δὲ μὴ γεννῶνται παράπονα γίνεται γνωστὸν ἐτι οἱ θέλοντες νὰ γίνωσιν νέοι ἐταῖροι δέον νὰ ἐγγραφῶσι πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς συνελεύσεως, διότι ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς συνελεύσεως οὐδεμία ἐγγράφῃ θὰ γίνῃ, οὔτε πληρωμῇ.

Καθ' ὅ ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνταποκριτὴς τῆς «Σημαίας» ἐπιστέλλει, οὐ μόνον ἐπιβεβαιοῦται, ἐτι ὁ Σουλτάνος ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ τὸν Ὑπατον Ἀρμοστήν τῆς Κρήτης πρίγκηπα Γεωργίου ἐπισκεπτέον τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ καὶ ἐγνώσθῃ ἐτι αὐτοπροσώπως ἀπετάθη περὶ τοῦτου πρὸς τὸν Ρώσον πρεσβευτὴν. παρακαλῶν δι' αὐτοῦ τὴν ἐν Περσικῇ Κυβερνήσει, ὅπως προτείνῃ εἰς τὸν πρίγκηπα Γεωργίου νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἐπικυρίαρχον τῆς Κρήτης ὡς ἡγεμόν ὑποτελοῦν αὐτῷ χώρας. Τοῦτο ἐγένετο πρὸ τριῶν ἐβδομάδων κατὰ τὴν ἀκρόασιν ἧς ἔτυχεν ὁ Ρώσος πρεσβευτὴς παρὰ τῷ Σουλτάνῳ, ὅποτε ὁ κ. Ζηνίδης παρεκάλει τὴν Α. Μ. ἐξ ὀνόματος τοῦ Τσάρου νὰ λάβῃ πρόνοιαν ὅπως αἱ χριστιανοὶ τῆς Μακεδονίας περιέπονται μετ' ἐπιεικείας καὶ δικαιοσύνης καὶ ὅπως εἰσαχθῶσι βελτιώσεις τινὲς εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡ παράκλησις αὕτη, ἣν ἐπανελάθεν αὐτολεξεῖ σχεδὸν μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὁ πρεσβευτὴς τῆς Αὐстроουγγαρίας, ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὸν νεωστὶ ἐκδοθέντα περὶ Μακεδονίας ἰσχυρὸν. Κατὰ τὴν διπλωματικὴν ἐκθεσιν, ἐξ ἧς ἀρύεται τὰς πληροφορίες τοῦ ἀνταποκριτῆς, ὁ Σουλτάνος κατένευσεν εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ Ρώσου πρεσβευτοῦ καὶ ἀντιπαρεκάλεσεν αὐτὸν ἔπειτα, ὅπως διενεργήσῃ τὰ ἀνωτέρω

την κατοχήν, οί δὲ ἄλλοι εἶχον πέσει εἰς τὴν κατοχήν ἄλλων. Οἱ δὲ ἀμπελώνες μετεβλήθησαν εἰς λειμῶνας μετὰ τῶν ἀγρῶν ὄντας ὑπὸ τὴν κατοχήν ἄλλων. Ἡ δὲ νῦν διασωζομένη Μονὴ Σπηλαίου, κτήματα καὶ ἱερὰ κειμήλια εἶχε πολ- λά, ὡς καὶ βιβλιοθήκην πλουσίαν· τὰ πάντα ἀ- πώλοντο. Σώζει ὑποστατικὰ ἀφιερώματα ἐν τῇ περιοχῇ αὐτῆς, ἐν τῷ χωρίῳ Τρανοσίστης (γε- ὄργιον) Μονῆς ἀνύδρους γαίας ἀγροὺς σιταρο- κρίθου ἐξ ὁκάδων δύο χιλιάδων καὶ πεντακοσίων εἰσόδημα, δύο ὑδρομύλους, ἐν μαντάνιον καὶ μίαν νοροτυρίαν, ἅτινα φέρουν ἐτήσιον εἰσόδημα (ἐ- νοίκιον) τριῶν χιλιάδων γροσίων. Ἐχει δὲ προσ- ἐτι μικρόν (γεώργιον) τὸ χωρίον Λιατοβίστα τὸ ὁποῖον παρέχει ἐτήσιον εἰσόδημα ἀγροὺς καὶ λει- μῶνας 3 χιλ. γρόσια. Ἡ Λιατοβίστα ἄλλοτε εἶχε περισσότερους ἀγροὺς καλλιερρησίμους, οἱ ὅποιοι ἔφερον ἐτήσιον εἰσόδημα 2 χιλ. γρόσια ἀλλ' ὅμως ἤδη δὲν ὑπάρχουν, ἔχει δὲ καὶ βουνὸν καὶ δύο τεμάχια δάτους φέροντα ἐξακόσια γρό- сия ἐτήσιον εἰσόδημα. Εἶχε δὲ καὶ εἰς τὸ «Πλε- σάκι» περισσότερας γαίας· νῦν οὐκ ἔχει. Τὸ «Πλεσάκι» πρότερον ἦν χωρίον, οὗτινος σώζον- ται τὰ εἰσέπεια τῆς ἐκκλησίας· ὡς καὶ ἡ Κου- νουπίτσα χωρίον ἦτο ἐπὶ Ἀλῆ πασᾶ· σώζονται τὰ εἰσέπεια τῆς ἐκκλησίας. Πολλὰ ἐκκλησίαι σώζονται εἰς τὰ περίξ τῆς Μονῆς ταύτης χωρία ὡς εἰς τὴν Σαρακίνισταν ὁ ἄγ. Νικόλαος, ἡ Κοί- μησης τῆς Θεοτόκου, ἄγ. Γεώργιος, τῶν Ταξι- αρχῶν, Προφήτου Ἡλίου (Μονή) κλπ. ὁ ἄγ. Νικόλαος, εἶνε ἐκκλησία ἀρχαία· τὴν εἶχε κτίσει κἄπιος Κύριος. Ἡ Τρανοσίστα ἔχει καὶ αὐτὴ τὸν ἄγ. Μηνᾶν (Μονή) μετὰ τὸν Παντοκράτορα ἀρχαιότεραν τοῦ Σπηλαίου καὶ ἄγ. Νικόλαον ἐγγὺς τοῦ ὁποίου εἰσέπεια ἀρχαία. Ἡ Μονὴ αὕτη τοῦ Σπηλαίου διατηρεῖ 2—3 ζευγάρια— 100—150 σφαχθά. Δωμάτια ἢ κελλιά 16. ἔχει καλλιερρήσιμα 400 στρέμματα. ἔσδα 16 χιλ. γρόσια καὶ ἔσδα σχεδὸν ἄλλα τόσα. δια- τηρεῖ 8—10 ὑπαλλήλους. Ἄλλοτε ὁ ἡγουμέ- νος αὐτῆς ἐδίδε καὶ ἀδείας γάμου εἰς τὰ περίξ χωρία, καὶ διὰ κοινὰ συμφέροντα προσήρχοντο τὰ χωρία ἐν τῇ Μονῇ καὶ συνεδρίαζον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἡγουμένου. Προσέτι δὲ ἐμάθοντες ὅτι εἰς τὰ περίξ χωρία Λιατοβίστα, Τρανοσίστα κλπ. εἰς τὴν τελετὴν τῆς μυσταγωγίας ἐμνη- μονεύετο τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τὰ ὁποία σὺν Θεῷ ἄλλοτε θὰ εἴπωμεν.

Ἐν Δροβιάνῃ τῇ 15ῃ Σεπτεμβρ. 1898

Νικόλαος Γ. Μυστακίδης.

Σημ. Ἡ ἄνω διατριβὴ ἐδημοσιεύθη εἰς τα Βυ- ζαντικά φύλλα ἐξ ἧς καὶ ἐλήφθη

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΖΙΝΗΣ

Ὁ μεταστάς ἐγεννήθη τῷ 1829 ἐν Ἰωαννίνοις. Ἀπέθανε τὴν 8 Μαρτίου εἰς ἡλικίαν 70 περίπου ἐτῶν. Ἡ μήτηρ του ἦτο ἀνεψία τοῦ Ριζάρη. Ἐ- σπούδασεν ἐν Ἀθήναις. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐν Ἀ- θήναις σπουδῶν του, μετέβη εἰς Παρίσιον ἐν ἔτει 1846, διαμείνας τρία ὁλόκληρα ἔτη καὶ ἀσχοληθεὶς εἰδικῶς εἰς τὰ νοσήματα τῶν παιδίων. Διευθυντὴς τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν διορίσθη τῷ 1859. Ὡς κα- θηγητὴς τῶν νοσημάτων τῶν παιδίων ἐν τῷ Πα- νεπιστημίῳ τῷ 1873 ἦτο μέλος διαφορῶν ξένων ἐ- πιστημονικῶν ἐταιριῶν, εἶχε δὲ συγγράψει πολλὰς πρωτοτύπους ἀνακοινώσεις, παρατηρήσεις καὶ μονο- γραφίας, ὅσας γαλλιστί. Ἐφήρμοσεν ἰδίαν ὁδὸν μέ-θοδον εἰς τὴν θεραπείαν τῆς διφθερίτιδος διὰ διαλύ- σεων ὑπερχλωρούχου σιδήρου καὶ ἐπέμενε εἰς αὐτὴν καὶ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἀκούη τοῦ ἀντιδιφθεριτικοῦ ὁροῦ. Ἰδίαν μέθοδον ἐφήρμοζε προσέτι καὶ κατὰ τῆς διαροίας τῶν παιδίων.

Κατὰ τῆς διαροίας μάλιστα εἶχεν ἐφεύρει καὶ νό- νιν ἀντιδιφθεριτικὴν, ἧς τὴν σύστασιν ἐτήρει μυστικῇ, ἐπιφυλάσσόμενος νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν Ἱα- ρικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων.

Ὁ Ζίνης πρῶτος παρεσκεύασε δαμυλίδαν ὕλην. πρὸ δεκαεσσάρων ἐτῶν ἐν τῷ Βρεφοκομίῳ, καὶ ἐπέεινε-ν ὅτι ἡ δαμυλὶς ποιεῖται νὰ παρασκευάζεται ἐδῶ καὶ ὅχι νὰ κομίζεται ἐξ Εὐρώπης.

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ζίνης ἡ Ἱατρικὴ Σχολὴ χά- νει ἐν τῶν ἐγκριτωτέρων μελῶν της καὶ ἡ σπουδᾶ- ζουσιν νεολαίαν ἐνα σοφὸν διδάσκαλον.

Ὁ Ζίνης ἠδύνατο καὶ ἄλλως νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἐπιστήμην, συγγράφων εἰδικὸν σύγγραμμα ἐν τῷ ὁ- ποίῳ νὰ συνοψίσῃ ὅσας τὰς ἐκ τῆς πολυετοῦς πείρας παρατηρήσεις.

Ἀλλ' ἡ πολυπληθὴς πελατεία του καὶ αἱ ἐν τῷ Βρεφοκομίῳ ἀσχολίαι του δὲν τοῦ παρεῖχον καιρὸν διδασκίμων καὶ διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην.

Ἀπενεμήθησαν εἰς τὸν καθηγητὴν Τζίνην: μη-

τικὰ μετὰ τὰ ἐξῆς: 1) Μετάλλιον ἐξ ὀρεγάλκου τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων 1877. 2) Ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων 3) Ὁ βραβεῖος ἀξιοκρατικῆς τῆς Ἀκαδη- μίας 4) Ἐνθούμιον τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων. 5) Χρυσὸν μετάλλιον τῆς ἐν Παρίσι: ἐκ- θέσεως ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς τῶν παιδίων. Τὰ κυριώτερα ἐπιστημονικὰ ἔργα αὐτοῦ εἶνε τὰ ἐξῆς: Ἡ θνησιμό- της τῶν παιδίων ἐν Ἀθήναις. Περί τῆς προφυλάξεως ἀπὸ τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων. Μελέτη ἐπὶ τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν τῆς θνησιμότητος τῶν παιδίων. Ἡ πρώτη αἰτία τῆς μεγάλης θνησιμότητος τῶν ἐκθέτων καὶ τῶν τοσποῦ θεσπίσας τὸ μέρος τῆς ὁδοπορίας ἐν τῇ παθολογίᾳ τῶν παιδίων. Τὰ κυριώτερα μέσα κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων τῶν παι- δίων. Θεραπεία τῆς χρονίας διαροίας τῶν παιδίων. Θεραπεία τῆς βρογχοπνευμονίας διὰ τῆς ἰωδούχου πο- τῆτος. Περί τῆς θεραπείας τῆς διφθερίτιδος διὰ τοῦ ὑπερχλωρούχου σιδήρου.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἔργων ἔχει συγγράψῃ καὶ κα- ταλίπει ἀνέκδοτον ὁγκῶδες σύγγραμμα ἐπιγραφόμε- νον «Γεν. Θεραπεία τῶν παιδίων».

Ἡ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἡπειρωτικῆς ἀδελφότητος κα- τέθετεν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ κλάδον δάφνης.

Ἀναθαντίνος προσφωνήσας ὡς ἐξῆς:

Ἡ κηδεὶς αὐτοῦ ἐγένετο μεγαλοπρεπῶς ἀποδοθε- σῶν εἰς τὸν νεκρὸν τῶν τιμῶν Ταξιάρχου. Τὸ Πανε- πιστήμιον ἐπέστηρεν ἐπὶ τοῖς ἡμέραις.

«Ἐξ ὀνόματος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς φι- λαθρωπικῆς τῶν Ἡπειρωτῶν Ἀδελφότητος, πεποι- θὸς, ὅτι ἐκφράζει τὸν πόθον καὶ ἐκπροσωπεῖ κατὰ τούτο τὴν θέλησιν τῶν ἀπανταχῶς τῆς Ἑλλάδος Ἡ- πειρωτῶν, καταθέτω ἐπὶ τῆς ταφῆς ἐνὸς σοφοῦ σου τὸν κλάδον τοῦτον τῆς δάφνης, ἐλαχίστην ἐνδείξιν με- γάλους καὶ ζωηρᾶς ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ, ὃν αἰσθα- νεται ἡ καρδία παντός Ἡπειρώτου καὶ ἡ ἰδιαιτέρα παρὰ σοῦ διὰ τὴν προσηλὴ σου μνήμην, ἀνερ σοφῆ καὶ φιλα-θρῶς ὁστις ἐτίμησας αὐτὴν, ἀφιερῶσας τὸν βίον σου εἰς θεραπείαν τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐπὶ γενεᾶς ἤδη ἐξυπηρετήσας ἀποτελεσματικῶς τὴν πᾶ- σχουσαν ἀνθρωπότητα.

Εἴη ἡ μνήμη σου ἀγήρων καὶ ἐλαφρὸν τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον μετ'